Bucăţi de puzzle

by Marie McFressie

... nu ştiu şi nu mă întrebaţi!

Un grăunte de usturoi mi-a schimbat viaţa . Cu o săptămână în urmă mă uitam la o căpăţână de usturoi de pe taraba unei băbuţe şi cum nu aveam banii necesari de a mi-o cumpăra , priveam cu ochii jilavi la dânsa cum stătea ea frumoasă în grămada cu ceapă uscată pe-o vreme geroasă dar ea nu , căpăţâna era intactă cu grăunţi mari şi sănătoşi . E greu de crezut că un grăunte de usturoi îţi poate schimba viaţa dar aşa a fost şi nu am putut să mi-l procur în acea zi . Banii ăştia!

Am plecat spre casă şi cum păşeam îngândurată prin faţa ochilor ,adierea vântului mi-a aruncat o bancnotă de 1 leu ,asta şi pentru că îi tot cerşeam în gând :"-Hai , mai vântule măcar 1 leu să-mi dai ! Nu vreau mai mult ! 1 leu , domne ! Cer prea mult ?!"

Şi tot cerşind eu aşa , mi-am şi lipit mâna de bancnota primită cadou printre pumnii căpătaţi şi ei din stânga sau dreapta , nici nu mai ştiu ci doar ca eram naucită de vagonul dur în care intrasem şi nimeni nu mă ajuta , se uitau la mine fara sa le pese .Au trecut ceasuri , uitasem tot , cine sunt ?! M-am ridicat

de jos şi am stat un pic în loc să calculez cam cât m-ar costa grăuntele de usturoi dacă un kilogram era 10 lei şi cum nu mă prea pricep la matematică , prea grele pentru mine calculele , m-am întors la băbuţa care vindea usturoi . Cât m-ar costa , măcar şi jumate de grăunte să-mi dea , mi-am zis . În realitate , vroiam o căpăţână dar visul mărunt , aproape casnic nu îmi era la îndemână .

Proptită de masa din piatră în fata băbuţei cu un batic negru pe cap , scămoşit şi parcă mâncat de şoareci sau molii , câteva fire albe îşi făcuseră apariţia prin el , am întrebat-o :

-Sărut-mâna , mamaie . Aş vrea şi eu un grăunte de usturoi , vă rog frumos .

-Maică , doar un grăunte vrei ?

-Doar un grăunte . Vezi , dumneata , nu am decât 1 leu şi aia căpătaţi de pe drum dar dacă doriţi să rupeţi din căpăţâna ... eu vi-l plătesc , nu vreau gratis .

-Stai , fata mea să văd cât cântăreşte un grăunte .Cereri din astea nu am avut niciodată.

Stătui eu ce stătui şi dintr-o dată mă trezi într-un tren invadat de un val de aer rece ,nu eu ci **Eu-Leana** ! Ce rece , geros era valul ! Îmi încheiai paltonul jumulit de timp şi mă aşezai într-un compartiment . O explozie de muzică de sărbători se auzea în tot vagonul , apoi o mulţime de oameni invadară compartimentul unde eu mă cazasem fără să vreau . De fapt , acum mă gândesc :"Cum am ajuns aici ? Mai acum câteva secunde vroiam să cumpăr usturoi !" Mi-am pus ochelarii pe ochi şi mă uitam la forfota care dăduse năvală peste mine . Stăteam ca nişte crenguţe atârnate şi înghesuite , în vreme ce un bătrân care mirosea mai puturos agita o plasă goală care avea imprimată pe-o parte chipul Fecioarei Maria . Şi cum striga , aşa striga :

-Daţi-mi şi mie , fie-vă milă , de mâncare sau ce-aveţi : bani , haine , 1 leu . Daţi-mi şi mie , vă rog , sunt un biet amărât .

Şi tot urla şi cerşea dar nimeni nu-l băga în seama dar baremite să-i dea ceva d-ale gurii sau 1 leu . Eee, cu leul stăm prost pentru că şi eu cerusem şi când să bag mâna în buzunarul paltonului , că deh ! mi se făcuse milă de bătrânel , nu am mai găsit bancnota ci grăuntele de usturoi . Cum o fi aterizat în buzunar sau prin ce minune s-a întâmplat una ca asta , nu ştiu şi nu mă

întrebaţi . Dacă eu nu ştiu , voi de unde aţi ştii ?!

Tulburată de gânduri , am scos mâna din buzunar şi m-am întors în compartiment , închizând ochii , poate puteam să mai spulber mirosul greu care mă înconjura . De cealaltă parte a oglinzii subconştientului , pantele împădurite se ridicau abrupt . Tot **Eu-Viorica** încercasem să construiesc o casă − casa visurilor dar eşuasem . Solul ceda sub greutatea ei , mortarul şi bca-ul se prăbuşea rostogolindu-se şi plonjând într-o apă crizată dar în tot acest talmeş-balmeş reuşise o Biserică să se ridice − nu una ci 30 , care mai de care impozante şi frumos împopoţonate îndrăgite de cei care le slujeau dar şi de trecătorii care îşi făceau cruce de câte ori treceau pe lângă ele . Am vizitat-o şi eu , o dată şi pe când treceam pe lângă ea , am remarcat un înger de piatră ţinând în mână un porumbel . Părea real porumbelul şi chiar am stat cu Leana şi Florica să vedem dacă se desprinde şi-şi ia zborul spre cerul fumuriu dar nu a fost să fie , în schimb am văzut un labirint − labirint de pietre Swarovsky şi alei acoperite cu saten aurit şi-atunci am văzut un vânzător de mămăligă care îşi încălzea chelia deasupra unui nor de abur .Leana s-a uitat la ceas , întârziase la servici nici nu fusese vreodată punctuală − era vicepreşedinte în partidul Frecat-Menta . Un partid puternic de stânga − toţi membrii erau stângaci şi se uitau chiorâş . Când omologau câte un sul de curpapir erau foarte atenţi şi testau până şi hârtia pe piele − absoarbe , şterge , rămâne uscată , mototolită − ei ştiau tot !

Viorica traversă bucătăria , aprinse aragazul şi se aşează pe-un scaun de rapiţă . Masa zbura prin casă cu două ceşti de cafea . Pereţii bucătăriei erau plini de fotografii : peisaje necunoscute , persoane desenate cu mustăţi, altele pe care le iubea , o pisică şi un câine dar mai era şi chipul unui bărbat care ardea în flăcări în ciocul unei ciori înfometate , în timp ce câteva fire de păr dansau în înaltul cerului pe muzica vântului . Îşi prepară o cafea , apoi şi-o turnă în ceşti . O să vă întrebaţi de ce două ceşti dacă era singură în casă . Simplu . La celălalt capăt al mesei stătea lipită Florica care de când se despărţise de Trecut şi Prezent se simţea singură şi ,din când în când , răsărea pe nepusă masă în casa Viorică i .

Uşa se auzi şi încă un scaun de rapiţă se apropie de masă purtând trupul Leanei . Acum Marea Adunare a Pivniţei Schizofrenice cu iz românesc putea să-şi înceapă dezbaterea unui articol de lege foarte important pentru zilele fierbinţi sau în cele cu vânt astfel încât măsurile de protecţie să fie luate împotriva ascensiunii şi valurilor de protestatari care strigau în capitala Feselor invincibile şi neinteresate de ceea ce intră în maţ ci doar ceea ce iese pentru că partidul Frecat Menta trebuia să aibă continuitate şi niciodată să nu se risipească . Şi , uite-aşa s-au apucat de stors câţiva căţei de usturoi trecându-l prin maşina de tocat , apoi l-au frecat cu ulei până ce a ieşit o pastă ca şi maioneza , iar Leana a aruncat câteva frunze de mentă şi-un pic de tomata . Legea era gata terminată şi o voce groasă se auzi :
-Aţi ajuns la capăt de linie . Domnişoara pacient , trebuie să vă luaţi pastila . Pastila-săracului !

***

Sunt mai frumoasă ca oricând . Nu mă întrebaţi de ce , nici eu nu ştiu cum şi prin ce minune sunt mai frumoasă azi faţă de ieri şi , poate faţă de mâine . Sunt frumoasă , asta contează ! Ar mai fi ceva : oare cât tine frumuseţea ?!, gânduri care nu-şi au rostul în acest moment , atâta timp cât le am pe Florica,Leana − voi fi mereu frumoasă . Repet mereu cuvântul “frumoasă” - asta şi pentru că vreau să-mi intre bine în cap că nu-s urâtă , aşa că am dat dracu pastila şi am mâncat o bancnotă de 100 lei ca să produc o tiparniţă şi am scos-o cu ajutorul Viorică şi atunci … m-am gândit : Să-mi fac o rochiţă din bancnote sau din carduri ?!

Migăloasa operaţie avea să dureze vreo … ore dar timpul nu stătea după mine şi mi-am pus mâinile la treabă . Am anesteziat o roată lipindu-i pe

anvelopă hârtiile dar şi cardul mastercard care de fapt comunica , cu Leana şi i se instalase în păr de câteva ore ;Florica pregătea ţeava de eşapament pentru a devia cursul unei suprafeţe pline de dementă însângerată dar din fericire a apărut Camila care se ocupa cu livrarea unor strategii posibile şi îndemânatice care opreau ameţeala unui tiv accelerat de-un colind roşiatic provenit dintr-o mahala al unui oraş de rochii bancare .

Vaselina se purta frumos cu noi . E drept că tiparniţa scotea pe secundă mii de bancnote care erau lipite jucăuş pe anvelop cu dosul palmelor şi le apăsam şi aşteptam până nu mai cădeau şi râdeam ,căznindu-ne cu mânuţele noastre să ţinem tivul care de fapt se liniştise pentru că Viorica îi cântase :"Urlă Foamea-n Noi " .În sfârşit , reuşisem să facem voalul care era un dreptunghi alb de vopsea cu bulinuţe pictate cu litere gotice . Între timp calmul funcţionarului ,Don Murată care ne adusese fanfara dementă pe care o puteţi asculta în chioşcul din Casa Nebunilor , apăruse şi el după un concurs descurajator undeva pe-un câmp dezbătut unde găseai lanuri mari de varză şi fire de usturoi verde ce se distrau destul de costisitor dar fericite . Don Murata le răsfăţase cu îngrăşăminte naturale şi apa "Cugetată" , la fel de naturală , uneori şi carbogazoasa agitată de o cutie de carton cu viermi de mătase şi frunze de nuc coapte , mai trăgea câteva fire din sacul cu frunze de nuc şi-şi fabrica o ţigare cu hârtie ruptă dintr-un ziar vechi dar numai partea care avea titlul mare trecut "Iubire eternă" .

Don Murată ca un dirijor bun ce era , schimba ritmul aducând mai multă prosperitate mediului în care Eu-Leana, Eu-Florica şi Eu-Viorica transpiram în a duce la bun sfârşit rochia cu voal pentru ca Eu-Camila să mă pot , în sfârşit , mărita cu Tiparniţa Timpului care se convulsiona frenetic la un colţ de stradă prins într-o tensiune prelungită la infinit şi dornică , rebelă în gura mare striga :"Fără sfiala , eu te voi lua de nevastă şi vom cerşi milă şi bănuţi cu mii şi ne vom aprinde un felinar cu gaz , dansând fuduli în cearceafuri-bancnotate şi vom pleca spre Sarkozy ducându-i un cadou-zăvor cu obloane fără risc şi îi vom cânta cu glas tare :"Noi de aici nu mai plecăm!"

Hotărâte şi de strigătul acestui bărbat , am pus umărul şi mâinile mai

mult la treabă cu convingerea că ei sunt făcuţi unul pentru celălalt . A trecut o zi , apoi două . Trecură două săptămâni , apoi trei . Veni şi anul cu untura şi slănină afumată , iar sudoarea acumulată am strâns-o într-un borcan cu gogoşar acru , punându-ne la masă şi savurând cu nesaţ . Rochia era gata , minuţios pregătită , Florica model în vitrină se aşează , Viorica limba franceză învăţa , Leana căuta Franţa , Camila proba bancnotă plângând ca Tiparniţa Timpului de ger murise după ce servise o gogoaşă banală cu cremă necomercială şi Don Murata adormi pe-un picior de plai şi pe-o gura de rai cu foamea-n glandă .

***

Doctorul Lu'Peşte! Într-o zi ,m-am trezit cu el că îmi vine cu o oglindă cărată sub braţ şi mi-o aşează pe peretele paralel cu patul care îmi odihnea mintea în momentele în care nu fugea hai-hui în spaţiile străvechi şi inoxidabile trasă de un tobogan înnegrit care mă făcea să râd în hohot atunci când îmi gâdila şezutul ce aluneca precum o zeamă de piersică prelinsă pe buze ,avertizând ca aventura a început . Asta nu a fost nimic . Nimic grav .

Eu-Leana m-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre oglindă . M-am uitat eu , aşa mai atentă şi dintr-o dată nu mai eram eu ci Pamy Autohtona cu două coarne în faţă şi între ele era o potecă cam de doi kilometri siliconaţi , apoi faţa părea de-o natură veştejită în mult roşu şi albastru cu nişte gene care mă trăgeau în jos şi ...am dispărut .

Eu-Viorica m-am dus în faţa oglinzii şi când să caut conserva rotunjită plină cu apă adunată din mlaştina , ce să văd ?! Tocmai pe Oiţa Păcătoasă cu trupul îmbrăcat într-o lână gonflabilă , buzele pline care nu se opreau din

deschis-închis , câteodată mai scoteau şi sunete precum : gogogo-winwin-brrr-playplay-hothot-fujiiantena-golgol-plinplin...Am dispărut !

Eu-Florica am fost mai deşteaptă şi de teamă să nu îmbrac alt personaj mai chic decât mine, m-am pus în faţa unui orizont îmbrăcat cu o cuvertură neagră care stătea pe-o bară galbenă îmbibată în alcool şi m-am urcat pe ea , dorindu-mi s-o conduc , iar când am ajuns la viteza de 125km/pe oră ,un Garcea m-a oprit şi mi-a dat o amendă de m-a îndoit şi cum stăteam eu aşa aplecată arătându-mi formele la 90 de grade un vânt sufla … măi,sufla un vânt cândva , nu atunci … Vântul ăsta a făcut parte, odată, dintr-o singură piatră care în tinereţea mea , multe animale-domestice pe două picioare împietrite mă savurau ca pe-o masă copioasă … am dispărut.

Eu-Camila fiind şi cea mai bliţ-uită dintre prietenele mele (îmi aduc aminte că dansam pe un perete virtual şi-aşa mă mişcam ca numai like-uri primeam), am zis să mă plimb pe-o coamă odihnită într-un loc bun şi să particip la o conferinţă al unui partid de stânga care mă pusese să-i fabric imaginea în culori pastelate dar fără folosirea nuanţelor :verde, alb şi roşu ,iar gândul să-mi fie sprinten şi guraliv fără să mă sparg în perverse-ocneşti ci doar să ancorez din când în când lemnele lustruite cu soare ,luptându-mă cu legea pentru a-mi câştiga proprietăţile moştenite şi să-mi fac o clismă cu ele ca deh !eu mi-s fată de bani gata şi nimeni nu poate să se pună cu mine . Aş mai completa dar am dispărut !

Don Murată,pe când se făcuse seară îşi umplu paharul cu vin şi îl ridică în sănătatea Doctorul Lu'Peşte , mulţumindu-i de cutia-oglindă dar mai ales pentru că îi adusese în braţe nonvalorile ce le diviniza că doar apăreau pe ecran ; fetişcanele de la TV o pagină de istorie − mai multe chiar (cerneala risipită aiurea sau degetele obosite de-atâta tastat) scriau cu atâta simplitate încât câţiva copaci plângeau, sfidându-le vârsta şi ridurile care se găseau pe tulpina lor .

Poate vă întrebaţi : cine mai e şi Doctorul Lu'Peşte şi ce vrea el ?Eee...el este dimineaţa şi noaptea , icre şi solzi ,aerul şi hrana dar în această clipă era drumul desfundat de ţară unde aceste femei cu chip de dive-războinice îşi trăiau ora de glorie pe scena teatrului, cu piesa : “De ce câinii latră roţile maşinilor ?”

Actul 1 şi ultimul (acţiunea se desfăşoară într-o sală zgâlţâită de spasm şi singurătate unde se putea atinge buricul pământului de tinichea)

Leana : Fată, tu vezi ce polonice mi-am tras ?Sunt cea mai sexy , să moară femeile de invidie !
Florica: Fă,lasă-mă dracu cu "ale tale" siliconate , nu vezi ce silueta am ? Mi-am tras un fotbalist de curând , ţâţă-de-mâţă şi o să mă ţină numai în puf şi cluburi că m-am săturat de dansat la bară .
Viorica: Ah!Vă lăudaţi degeaba , tot eu rămân pe prima pagină a ziarelor doar sunt cu prinţul şi-am fost şi cu croitorul , din dragoste . Rezist la orice temperatura şi ştiu cum să îmi caut hrana perfectă când îmi strâng buzele responsabile cu călătorii mieroase cu gust de salată mexicană şi paste cu ragu .
Camila : Fetelor eu am cei mai mulţi duşmani , motivul fiind dieta mea vegetalo-carnivoro-toxico-îngurgitata . Sunt o pasăre de noapte care umblă după ghioc intestinal , lăsând în urma mea multe bătăi de inimi accelerate , cu un semnal clar : cu mine să nu vă puneţi !
Don Murată : Nu vă mai lăudaţi ci urcaţi în maşina care e parcată dincolo de percepţie şi logica , de culoare existentă şi cu număr de înmatriculare – Eutanasia .
Leana: Am vorbit prea mult ?
Florica: Eu nu vreau un simplu vehicul ci cel mai bengos din parcare.
Viorica: Trebuie să mă deghizez , nu vreau să fiu fotografiată cu voi .
Cămilă: Stai , Don Murată să-mi trag un trening de firmă pe mine şi să-mi iau ochelarii de soare .

Sfeter : (se învârtea în piesa dementă pe melodia Thank God it's Christmas)

Fetele în cor :Cine eşti , fataaaaa?

Sfeter se opri din învârtit , îşi trase sufletul şi opri muzica cu aducerea degetului arătător pe ochiul stâng)

Sfeter : Io , fata ? Io sunt cimitirul sfânt plin de morminte sacre şi ruginite de gânduri eliberate dintr-un suflet dăruit unor forme timide şi greu de descifrat şi trăiesc în casa Misterul-Morţilor , undeva aproape de uliţa Spaimelor Luminate , lângă o grămadă de lumânări care s-au topit şi pe când veneam acasă , într-o seară m-au prins în aburul emoţional şi compatibil cu gangul nouă la numărul neformat dar digital într-o realitate inconfundabilă cu miros specific zonei

inundate de spirite cardinale încurcate dar calme, într-un spaţiu neelaborat dar colorat cu tapet invincibil şi electrizant ...până ce a ieşit o floare populată − mioara- acoperiş-uzat .

Fetele în cor(cu ochii ieşiţi din orbite − să nu le atenţionaţi dar tare dragi îmi sunt cu privirea astfel − frumoase deochiate) : Daaa? Uau!Serios!

Sfeter (strigă trăgând cu mâinile de păr): Safir ! Safir ! Nume de cod : tâat-câaf-mmââim …

O voce necunoscută : Aţi sunat la linia unde se impune un ritual sufocant prin eliminarea unor gaze care stau la baza unei fundaţii ce nu s-a concretizat . Pentru limba romana , tastaţi − hâm ; pentru limba uachaimb , tastaţi − ahm ; pentru o convorbire cu robotul , tastaţi − nimic .
Fetele în cor :Tastează !
Sfeter : Pe care tasta să pun ochiul ?
Fetele : Nimicccc!!
Robotul : Ştirea zilei ...beep...azi atacantul echipei Kama-Sutra a eliminat un gol în poarta adversă după o tablă de marcat forţată de împrejuri , aparent pufoasă la prima vedere dar mişcarea balonului gol a fost muşcat de colţii fioroşi ai unor patrupezi sălbatici , lăsându-l pe bietul arbitru cu fluierul în gură şi privindu-l cum o ia la sănătoasa prin ferestrele religioase , cuboase şi sângeroase şi care , după ce făcu o întindere musculară se aruncă în maşina Eutanasia .
Fetele în cor : Da ?!
Sfeter : Se pare că da .

Doctorul Lu'Peşte îşi făcu apariţia în piesă .

Doctorul : Când voi ajunge la zece cu numărătoarea , Pălăurata te vei trezi .
Pălăurata : Domnul Lu'Peşte , ce mi s-a întâmplat ? Am văzut un număr mare de câini sfrijiţi care scormoneau în mintea mea şi multe gunoaie mi-au scos din ea şi oricât aş fi încercat să mă lupt cu aceşti demoni nişte bretele atârnau pe buzele mele iar de gât mă strângeau şiraguri care mimau drepturi câştigate chiorâş de statutul lor imunitar şi superior, behăind pline de textile chinezeşti şi cu greutate necomestibilă .

Doctorul Lu'Peşte : Şşşt, Pălăurata ! Câinii latră , maşina trece , uşa loveşte , gura păţeşte . Culcă-te şi nu uita : în somn să-ţi umpli neuronul cu alb şi negru iar pe gri să-l îngheţi veşnic .

***

Somnul se făcea că este într-un tunel larg şi pe fiecare perete erau postate scrisori imaginare de la diverşi fani care aveau o înclinaţie spre această criză claustrofobă-dementă . La capătul tunelului , mă aştepta un poştaş ce ţinea în mână un plic cenuşiu , destul de rece dar constipat . În sfârşit , am străbătut acest tunel cu paşi repezi până am ajuns la respectivul ce-mi flutura prin faţa ochilor plicul care era încăpăţânat şi nu vroia să se dezlipească . Limba expeditorului stătea atârnată în locul timbrului ce supraveghea neuronul ascuns între două foi de caiet studenţesc − legenda unui registru personal . Coborârea în plic a durat câteva minute dar periculoase . O să vă întrebaţi : de ce erau periculoase aceste minute . Păi, neuronul îmi testa rezistenţa cu ţepii pe care îi scosese dintr-o secundă vie dar împodobită cu o instalaţie gălăgioasă şi multe globuleţe în culori diverse dar decolorate de la soarele obosit de atâta zâmbet pe care îl afişam ca o rugăciune unsă pe alocuri cu untura colectată de la un porc tăiat care avea înclinaţii sadice atunci când i se dădea de mâncare în trocul poleit cu aur ce stătea pe un ciob de piatră într-o cocină, obligat de-o poartă creată din plastilina , evident că adâncitura făcută în dreapta ei ca şi o clanţă era unică şi fără surori sau fraţi dar îndrăgită de Eu-Leana pentru că o miroseam tot timpul , ameţindu-mi nările cu aroma specifică de tărâţe cu lături .

Eu-Viorica , am ieşit repejor din trupul acestui neuron zăpăcit şi am fugit

spre prima scrisoare care avea un semn ce-mi era destinat doar mie − eroare de conectare . Am dezlipit-o cu lacrimi în ochi , era prima mea scrisoare primită de la un admirator înfocat şi uşor alienat milităreşte pentru că se semnase : “ Al tău , Repaus-Voalat!” Primele rânduri m-au aruncat într-o zăpadă murdară dar îmi plăcea această nebunatică minte care începuse să se înfiripe în meditaţia unei materii cenuşii care cugeta spre un progres amoros care mă băgase într-o priză fără circuit ci doar purificatoare .Cred că m-am îndrăgostit !
“Draga mea , Eu-Viorica .

Încă din primele rânduri , vreau să-ţi spun de când te-am văzut cum dădeai de mâncare la porci şi cum târai bietul tuci plin cu meniul zilei , apoi îmbrăcămintea ta care m-a fascinat : cizmele de cauciuc care aveau în talpa lipiti fluturaşi de toate culorile şi trupul îţi era învelit de o stea care se mula perfect pe silueta ta ce depăşea 90-60-90 dar nu asta contează ci faptul că am orbit când te-am văzut şi am nevoie să-mi redai privirea pentru că am rămas şomer şi-mi plânge nevasta cu cei doi copii , câteodată mă şi bat dar să trecem peste aceste dezvăluiri care nu-şi au rostul şi timpul − sunt o victimă ucisă de o crescătoare de porci dar îmi eşti atât de dragă încât mi-aş îndoi coatele deasupra capului , iar buzele şi inima ţi le-aş dărui - pe jos să vină către tine − un fel de schimb de marfă doar că pământul eşti tu şi eu doar mumă.
Al tău , Repaus-Voalat !”

Eu-Florica m-am desprins dintr-o haită de câini vagabonzi care se apropiaseră de mine . Fusesem urmărită cam vreo paişpe kilometri dar nu-i băgasem în seamă pentru că eram preocupată cu aranjatul unui fir de aţă care se presupuneam că ar firul vieţii mele − eu la un capăt şi expeditorul la celălalt capăt . Eram un fel de telefon cu fir şi fiecare cuvânt-ecou trebuia şlefuit şi introdus într-o propoziţie ce dădea naştere la scrisoarea care trebuia să îmi fie lipită pe peretele tunelului dar replica expeditorului a fost : in-ti-mi-ta-te !

Eu-Camila , spre noapte , vremea fiindu-mi favorabilă , m-am deocheat când mi-am văzut obrăjorii mei apetisanţi şi obraznici , în timp ce Don Murată îmi făcea cu ochiul mutând un munte cu un vârf îngheţat în faţa mea .

Eu-Pălăurata am fost cea mai norocoasă . Am prins scrisoarea şi nu mi-am mişcat ochii de pe singura propoziţie prinsă de rama vizuală :”Ai uitat biciul şi cătuşele la mine !Te aştept în camera secretă unde tu vei fi o ploaie gestantă şi eu – un simplu ac care îţi va administra doza !”

Doctorul Lu'Peşte cânta melodia “Boody Mary “ acasă , cu o voce spartă prinsă într-o coajă de stejar suspinând după Mary cea promisă care îl părăsise cu câţiva ani în urmă pentru a fi costiţă afumată dintr-o conservă cu fasole bătută – mâncarea unor localnici dintr-un oraş fără nume dar plin de motoare şi trupuri îmbrăcate în haine de piele şi lanţuri care se amestecau cu bocete de genul “brrrrmm,brrrrrmmm,brrrmmm” până ce bunica lui se trezi şi-i spuse să îşi ţină pliscul deoarece mohairul se deşira singur în gânduri deşarte depunând un efort fizic extrem şi dacă nu era atentă la sforăitul care încânta urechea celor surzi , avea să zboare într-un somn profund .

Într-o clipă de neatenţie , apăru **Eu-Dramatica** călare pe-o sfoară-speranţă culeasă dintr-o pagină ale amintirilor neavizate dar văzute odată pe-un apometru care indica cantitatea de apă caldă şi rece consumată ce se scursese la un incendiu provocat de-o cutie de chibrituri destul de convingătoare şi pline de sunete stridente provocate de un fluier care au făcut-o pe Guiţa să-şi închidă somnul în neuronul din plicul primit de la poştaşul care aştepta în capătul tunelului .

***

Eu-Ioana îmi amintesc locul de unde am plecat . Era undeva printre multe oglinzi . Amintirea dureroasă a unei despărţiri de fiinţa pe care o iubisem cel mai mult , prima mea iubire – un miracol în culori cenuşii neînflorit dar atât de

diferit . Nuanţa amorului început ...atunci,l-am lăsat pictat cu litere mari pe acele ferestre curioase şi-am zburat spre un alt loc de care nu ştiam prea multe ci doar că este undeva într-o pădure amprentată de o luptă sângeroasă care se produsese cu mulţi ani în urmă , pe când vulpiţele se îmbrăţişau cu iepuraşii . Dar eram bucuroasă că nu mai trebuia să ascult dialogul idiot şi insipid cu care mă îmbrăţişa mereu acea fiinţă când mă prindea în camera unde nu aveam dreptul la o părere, lăsându-mă în hibernare fără dorinţa responsabilă de deciziile proprii şi mă lăsam influenţată de un mecanism flexibil care îşi făcea loc în lucrurile mele personale ce stăteau frumos aşezate pe rafturile din carapacea unde neuronul meu dulce şi simplu dar … foarte romantic ,câteodată emigra spre apa eliberatoare şi plină de spectacole care mă afectau în zborul meu pe-un fluture nemuritor şi atât de tandru şi care mă făcea să deschid ţandăra, mă arunca la graniţa scăpată din cleştii unui rac schizofrenic .

Eu-Florica când am revăzut-o , după atâţia ani pe Eu-Ioana , această nimfă cu ochii pictaţi în culori de verde-albastru durerea se amplifica şi mai mult, suficient cât să sar pe celălalt mal unde puteam să strig în gura mare : “ Lasă-mă , te rog ! Acum ascult melodia catatonică şi îţi voi trimite mesaj când versiunea mea va fi necenzurată de oamenii care mi-au pus bări la patul mergător cu efect aparent meseriaş dar curajul am să mi-l fac ...într-o zi , şi atunci voi privi înapoi şi nu înainte , iar după ce voi termina cartonul de pictat îl voi recicla şi iar îl voi recicla..şi iar , iar … până voi renunţa la inima asta nebună care bate numai pentru tine şi pentru mine ,ba !”

Eu-Viorica nu iubesc pe nimeni decât pe mine dar şi eu sunt un nimeni pentru că sunt legată de Eu-Camila care , la rândul ei e legată de mine şi amândouă suntem legate de Eu-Florica,Eu-Leana,Eu-Pălăurata,Eu-Dramatica,Eu-Ioana ,Don Murată şi mai intrăm şi-n spaţiul lui Doctorul Lu'Peşte când îl ameţim cu albumul nostru plin de fotografii ce exprimă : povestea noastră tulburătoare al unui refugiu prins în sechele cumplite dar şi provocatoare , lipsit de inhibiţii şi necontrolat dar comprimat într-o pastila imensă care se lipea pe cerul gurii şi numai o gură de apă o făcea să alunece , mai jos .

Eu-Leana i-am scris o scrisoare mamei când am plecat de-acasă . Staţi , nu fugiţi ! Vreau să v-o citesc . “ Dragă mamă, dacă ai desfăcut plicul şi citeşti scrisoarea înseamnă că m-au închis la nebuni . Vreau să-ţi spun că acolo e un om rău cu ochii vineţi şi mâinile de ceapă şi mereu mă face să plâng , atunci când mă strânge de gât şi ştiu că-i pare rău … nu-l compătimesc dar după fiecare strângere , lovitură vine şi mă ia în braţe şi-mi şterge ochii cu degetele lui iuţi dar o să mă răzbun . Adu-mi 2 linguri de lemn , 3 ouă clocite de sub găina aia neagră care şi-a făcut cuib sub pătulul ăla nou , niscaiva urzică verde dar să fie şi bătrână şi oţet Regal . În rest , ce să îţi mai spun... camera e mare şi întunecoasă , pereţii sunt zgârciţi şi când închid ochii , îi văd cum se mişcă şi dansează, ofticându-mă că numai ei ascultă melodiile Shakirei şi când le-am cerut odată să-mi dea şi mie o gură de ritm , aşa strigau la mine de parcă pânza sufletului îmi împietrise şi singura persoană care m-a ajutat să mă înmoi a fost sprânceana căreia îi dădusem contur cu câteva zile în urmă , aranjând-o şi pictând-o cu o pensulă din aia pe care şi tu o întrebuinţezi înainte de a te afişa în faţa unui bărbat . Acum respir trist dar adânc pentru că s-a întunecat şi trebuie să fug . Nu vreau să mă prindă canapeaua carnală , injectându-mi − nu ştiu ce prostie în venă . Te las şi aştept să mă vizitezi şi să-mi aduci ceea ce ţi-am cerut . A ta , fată dragă cu nasul strâmb şi emotivă !”

Eu-Camila pregătesc cina : mi-am luat un castron şi o oală , câteva pietre să fac focul cu ele , o mână de pământ pe care l-am amestecat cu ulei şi buruieni de tot felul , un voal roşu pe post de capac , un scaun cu rotile luând locul mesei şi câteva pahare făcute din frunze de ştevie . Mâna mea de artistă a desfăcut sticluţa zâmbitoare şi s-a apucat de treabă . Eram îngrădită cu suspansul de culoare schimbată dar umană şi absentă m-am pus pe gătează . Ce-a ieşit ? Veniţi să gustaţi . Eu vă aştept la drumul neterminat unde linia care trebuia să se întoarcă dar din cauza anumitor aspecte întârzie nemotivat . Scara o găsiţi singuri pentru că nu a mai urcat nimeni pe treptele ei de vreo … ani .

Eu-Pălăurata , dar şi Eu-Dramatica , dar şi Don Murată şi eu ...şi eu .. ne-am pus pe scris şi pictat . Tăceţi!!, se auzi vocea lui Doctorul Lu'Peşte .

Inima ne fu accelerată la maxim , vocea oprită doar urechea ne scotea fum înecăcios şi dintr-o dată motorul maşinii nu se mai auzi . Eu-Pălăurata făcui un pas în faţă , Eu-Dramatica mă aşezai pe scaun , Eu-Celelalte fete ne aşezarăm pe pat întinse una peste alta... cu spatele , Don Murată se transformă în porumbel , stând cuminţel pe pervazul geamului desenat cu vergele de fier , iar Doctorul Lu'Peşte rămase în mijlocul naturii pregătit să-şi ţină discursul de care eram sătule . Ştiţi , când mănânci numai fasole bătută ajungi să acumulezi atâtea aere încât îţi pregăteşti mitraliera pentru atac şi când glonţul e gata să iasă din ţeavă, te apucă un dor să strângi de mână pe cine apuci şi atunci grădina se umple cu cadavre copleşitor de fierbinţi , nasul nu te mai ascultă , ochii fug pe unde apucă , stomacul se retrage la forma dinaintea războiului-vânturat-dospit şi pe chip ţi se afişează un zâmbet pe care nici dacă ai vrea nu ai putea să-l mai ştergi vreo câteva ceasuri şi te prinde o poftă de carne bătută cu ciocanul şi dată prin fainã, ou şi pesmet la un pahar plin cu manea iar după 3 zile şi 3 nopţi ,însetat te apuci de tricotat articole promoţionale într-un vârtej al timpului analfabet şi beat .

Şi , uite-aşa ,adormi Doctorul Lu'Peşte , adevărat ajutat de noi : fetele nebune prinse într-o cameră unde eram stăpâne !

***

În timp ce Doctorul Lu'Peşte dormea noi , fetele ne făcurăm un smoc de nisip luat din anticamera închipuită unde marea ne îmbrăţişa cu braţele ei revigorate , iar soarele ne îmblânzea chipurile cu razele-pensule ce desenau la indigo amintirea acelei zile în care eram sănătoase acasă şi nu plecasem în acest pelerinaj întunecat . Cu această ocazie , am luat un cuţit şi l-am înfipt în vârful smocului de nisip – un stâlp care avea să ia locul steagului , astfel ritualul cu

tentă confidentă avea să înceapă .

Eu-Camila am să vă spun povestea mea – poveste susţinută şi de celelalte fete dar garanţia că ceea ce am să vă relatez e real , v-o poate confirma steaua mea norocoasă dar şi prietenă de suflet . Îmi aduc aminte începutul verii , o zi frumoasă şi caldă . Era undeva la jumătatea lunii iunie , între Ziua Copilului şi data mea de naştere . De multe ori m-am întrebat cum am putea conştientiza dispariţia persoanei pe care am iubit-o cel mai mult .Niciodată nu suntem pregătiţi să ne pierdem persoanele dragi ci ni le dorim lângă noi cu aceeaşi culoare , temperatura , reproşuri , alinturi dar coroana chipului acelei persoane este apăsat de capacul lemnos peste care sunt aruncate lopeţi de pământ îngrădindu-i libertatea . Când stai deasupra groapei vicioase , în sufletul tău apar reproşuri tăcute amestecate cu lacrimi ale unor speranţe care ştii că se vor spulbera dar nu … tu tragi – eu trăgeam de ele să le ţin tot mai mult înăuntrul meu fără să se usuce în veci . Acest moment trist , gol de tulburat şi liniştit când priveşti trupul trecut în nefiinţă ce stă atât de calm ,cântărindu-şi sufletul la Poarta Raiului , nu-l poate defini nimeni chiar dacă îl trăim – l-am trăit şi încet , încet filmul se rupe şi dintr-o clipă de neatenţie eşti străpuns de-o poveste care va rămâne amintire iar sufletu-ţi oboseşte cerşind o vorbă , o mângâiere , o singurătate în care să-ţi plângi omul care te-a crescut şi ţi-a fost alături pe tot parcursul vieţii – de când înveţi să mergi , să vorbeşti , să dansezi până la apariţia ultimei îmbrăţişări nemiloase care anunţă finalul unei drumeţii şi pe ultimul drum nu faci decât să îţi apropii mâinile pentru un ultim contact şi cu un zâmbet forţat : să-ţi iei la revedere .

Eu-Ioana sunt copilul din corpul acestei femei , care nu îşi mai cunoaşte numele real , ieşit ca o îmbrăţişare profundă şi jucăuşă în mişcări fulguite şi fericite fidelă perioadei în care tristeţea nu există , experienţa nu ştiam cu ce se mănâncă , iar sufletul pereche era undeva în noaptea stelară – crezând eu atunci că el ar fi Carul Mare şi Carul Mic . Eu-Ioana cred în Moş Nicolae şi Moş Crăciun şi deja mi-am pregătit cizmuliţele , ghetuţele şi adidaşi ca să fie umplute cu dulciuri şi fructe dar şi cu maşinuţa pe care i-am cerut-o într-o scrisoare Moşului . Nu mi-au plăcut niciodată păpuşile ci maşinile şi jucăriile de pluş . Am un căţeluş negru cu alb care mă adoarme în fiecare seară , expediindu-mă în lumea viselor cu căldura şi vocea lui unică . Îmi aduc aminte cum stăteam odată turceşte pe patul de o singură persoană care era pus pe peretele din partea de vest al camerei . Am luat căţeluşul în braţe şi i-am spus : “ -Tata nu mai este , a trebuit să plece dar îl vei revedea .Nu o să mai stea cu noi !”Atunci , l-am strâns şi mai tare în braţe să-l liniştesc pentru că plângea

şi suspina .Era un căţeluş supărat şi mi-am adunat toată puterea din aerul colorat în sufletul meu de copil, îmbărbătându-l aşa cum ştiam mai bine . I-am şters ochişorii cu mâneca pijamalei şi i-am şoptit :”Tata te iubeşte mult şi nici o clipă să nu crezi că a plecat din cauza ta ci doar că aşa a fost să fie ca el să se ducă şi noi să rămânem aici dar îl vom purta mereu în suflet pentru că este – Tata ! “

Am încercat să-i explic această situaţie şi nu ştiu cât de mult m-a putut înţelege căţeluşul meu dar cum stătea în braţele mele aşa de cuminte , a şi adormit .Ştiam că o dată cu plecarea tatălui , acest căţeluş avea şi mai multă nevoie de mine şi trebuia să îi redau speranţa şi bucuria că într-un viitor se va cuibări din nou la pieptul lui . Acum venise timpul să am eu grijă de el ,aşa cum şi el a avut de mine .

Eu-Viorica demult , cu mulţi ani în urmă , adică vreo 2-3 ani , dar pentru mine sunt mulţi , am venit pe acest pământ ca o floare . Nimeni nu ştia de unde venisem doar părinţii mei cunoşteau locul meu natal . Înfăşurată într-o pungă roşie , abandonată la uşa unor persoane care atunci îmi erau străine . Şi , într-o dimineaţă cu mişcări uşoare , două mâini bărbăteşti m-au ridicat ,alungându-mi punga pe scări cu blândeţe şi lăsându-mi ochişorii-petalelor să privească acest chip care se uita la mine atât de blajin , apoi uşor m-a aşezat în culcuşul unei vaze cu pământ umed, încălzindu-mi trupuşorul firav . Femeia care avea să fie mama mea de-acum înainte , mă ştergea în fiecare zi de acumularea de praf – eu îi spuneam impurităţile care răsăreau după ce mă hrănea , şi-apoi mă îmbrăţişa şi mă sărută pe fruntea staminelor dar şi eu o mângâiam cu polenul silenţios care o amprentă , asta şi pentru că vroiam să o recunosc mereu : ea îmi era steaua călăuzitoare şi sub privirea ei aveam să cresc mare şi frumoasă ca o rază de soare reflectată ,într-o galaxie unde există doar dragoste , bunătate şi fericire .

Eu-Leana am furat inima unui tânăr şi mereu mi-a reproşat :”M-am îndrăgostit de tine !” ,iar eu i-am răspuns zâmbind :”Ştiu că te-ai îndrăgostit de mine şi cine nu o face , doar că izvorul care curge din sufletul tău mi-a oprit setea de la prima gustare , eu am nevoie de o apă curgătoare în care să înot

necontenit şi să beau pahar după pahar fără a-mi potoli setea . Înţelegi tu ? Dar îţi apreciez dragostea şi faptul că m-ai lăsat să mă înfrupt din esenţa ta dar timpul răcoros a sosit şi o dată ce apa o să îngheţe , eu am să dispar pentru că sunt o clonă ale unor gânduri care pe de-o parte sunt abandonate într-o colivie lăuntrică şi pe de altă parte viitorul mă aşteaptă şi e atât de fascinant … Prin provocarea de a fi iubită de tine , m-am descoperit pe mine iar această realitate nu îmi aparţine pentru că sunt doar spectator . Eu îmi doresc să fiu actor pe scena iubirii , independenta şi cu variante multiple dar niciodată identice . “

Eu-Florica m-am hotărât să scriu o carte despre erotism şi mi-am dorit să fie diferită faţă de altele care aveau acelaşi subiect şi mi-a reuşit . Am descris despre relaţiile care se înfiripă fie virtual sau nu , despre seducţie cu aspectele ei morale sau imorale ,despre perdeaua unui preludiu care începe să prindă viaţă anticipat şi apoi jocul continua şi-n prezent ca un drum ce şerpuieşte trupul spre a găsi părţile necunoscute − o maladie eternă şi fără tratament , doar odihna mai calmează circulaţia pofticioasă şi delicată care începe de la un sărut tăcut şi subtil , fiind şi cel care deschide poarta spre o înfruptare din fructul interzis .

Eu-Dramatica sunt o femeie bătrână şi stafidita dar curată . În fiecare zi, îmi mătur bătătura de frunzele căzute dar şi de balega aruncată hai-hui de animalele care îmi sunt dragi şi cu care îmi câştig existenţa . Pe timp de toamnă mai fac şi negoţ cu legumele care mi le cresc în grădina dar şi cu fructele sănătoase din pomii îngrijiţi cu atâta căldură în ograda mea plină de deliciu , aer curat şi fără gunoaie .

Don Murată sunt un băiat de zece anişor cu ochii verzi urcat pe-un munte care fusese cândva deal dar nea Brişca l-a înălţat cu mâinile sale iscusite considerat prin părţile mele un mare magician şi cu o repeziciune , cum stăteam eu aşa pe treptele-poteci, şi-a scufundat mâinile în inima dealului şi nu ştiu ce-a făcut el acolo că nu a vrut să-mi spună şi dintr-o dată mă văzui cu ochii băgaţi în norii care stăteau ca nişte pernuţe pe cerul senin . Am închis ochii pentru că aşa îmi ceruse nea Brişca − cică să meditez şi-atunci începu să se audă o rugăciune purificatoare , o lumină puternică lovi pământul de două

ori şi se puse o ploaie de mai mare dragul . Fusese secetă mulţi ani în locul acela şi de când venise nea Brişca în sat , chemat şi de maicile în rugăciunile rostite în fiecare seară … lumea spera la o minune care devenise realitate . Ploua !

Vulturul de **Doctorul Lu'Peşte** făcu ochii mari şi ca un film mut se aşeză la fereastra camerei cu privirea spre noi şi cu mâinile încrucişate la piept , ne spusă : “Nici nu mă abandonai bine în somn ca vă şi apucarăţi de joacă – umbrele trecutului vi le spulber eu şi niciodată nu o să mai vedeţi vreo rază de soare , trebuie să îmi rămâneţi mie credincioase şi hai … repede la tuns iarba şi la fredonat melodia Poison – diseară aveţi concert ! Eu-Ioana nu uita paşii de dans !”

***

La dracu!, ziserăm noi fetele nebune de la ora 5 sau 6 , nici nu mai ştim . Dar tu , cititorule , răspunde-ne nouă : Ce e mai lung decât noaptea sau decât ziua ?Off,nopţile astea care sunt goale şi zilele mişcătoare în căutare de transformări jilave pe-o cămaşa uzată de timp , uneori şi putrezită ancorată pe-un stâlp de lemn arătând că şi azi obişnuinţa va fi exploatată doar la suprafaţă ca-n interior este moartă . În fine , dacă tot aţi ajuns aici şi Doctorul Lu'Peşte a băut pastila noastră . Fetelor să-nceapă spectacolul....!!O,yeah ! Haideţi să aşezăm praful ăla roşu din sacul mort şi defrişat sălbatic şi să-l călcăm în picioare cu pantofii noştri confecţionaţi din piele de peşte şi să-l dislocăm cu tocurile astea super cool făcute din paiele de la limonadele băute în seara când am exploatat acei masculi ...adevărat , doar la suprafaţă căci interiorul lor era înfăşurat în ardei iute , dar nu mai contează , să lăsăm acest aspect la o parte sau mai bine îl aruncăm pe aeroportul care ne va duce în jungla schimbătoare cu miros de metal fluturatic şi îmbâcsit cu cafea Lavazza.

Eu-Camila am 16 ani şi sunt cu domnul Mort , un bărbat tare frumos cum sunt , de fapt bărbaţii Mort - acest clan încremenit şi parcă inspirat din tablourile unor visuri pictate de drumul accesibil doar formelor spiralate şi adânc împuşcate şi cu îndârjire săpate creând gropi umplute cu pământ pentru

a evita răscularea lor într-o luptă de oase tencuite cu îmbrăţişări reci . Să revin . Tare frumos era acest Mort , aşezat în patul făcut la comanda din câteva scânduri , înţolit în haine noi , costum negru , cămaşa neatinsă , pălărie cât mai la modă , aştepta să fie pupat de cei care îl vizitau cu lumânarea aprinsă şi coroane cât mai împodobite . L-am întrebat ce face cu ele , când am trecut şi eu prin scena ţucatului dar nu mi-a răspuns . Am trecut cu vederea tăcerea lui şi mi-am continuat drumul până ce m-am aşezat pe-un scaun veghind asupra lui ,să nu fie singur . Nu am stat niciodată lângă un membru al acestui clan , era prima mea întâlnire cu ...dar afară era multă gălăgie . Se gătea din zor şi se primeau mesenii lacrimogeni cu ţuica şi vin ,iar eu stau pe un scaun 24 din 24 de ore , vorbind cu domnul Mort care nu vroia să-mi răspundă . Căldură mare în această încăpere atât de mică cu pereţii văruiţi în iz de putrefacţie ce-mi gâdila nările mele fine dar ştiu că un nou parfum va ieşi pe piaţa , pentru că spun Eu-Camila . Stau pe gânduri , le mai alung , revin şi iar se duc şi iar se reîntorc ... grea e viaţa asta când trebuie să te cerţi cu ele − gândurile ,dragele de ele . Să ştiţi că domnul Mort era timid la început şi nu vroia să facă primul pas la începerea unui dialog între noi doi , aşa că am luat frâiele în mână şi m-am urcat pe şine, trăgându-l de limba :”Ştii ce-mi place la tine , domnule Mort ? Las că îţi spun tot eu . Eşti perfect , eu dau din gură şi tu mă aprobi .Hai să facem un joc : când întreb ceva , tu ridici mâna , apoi deschizi ochii şi dacă nu poţi ...te ajut !” Îl admiram foarte mult chiar dacă stătea întins cu mâinile aduse la piept , ochii închişi fără să zâmbească sau să privească în jurul lui ...ee,îl mai ajutam eu , aşa , în treacăt dar cred că îl bântuiau multe gânduri-clipe de tihnă nevrute dar obligate , aş spune .Începusem să mă plictisesc şi m-am pus să-i curăţ hainele de picăturile de ceară care se aşezaseră ca neserioasele pe costumul lui achiziţionat de la Croitorul gârlei , i-am presărat busuioc pe lângă el şi ghiciţi ce am inventat ...noul parfum “Le Putrefaction by Eu-Camila “ , apoi i-am ridicat mâinile şi eu cu el o dată, făcând exerciţii de circulaţie şi pentru masa oaselor musculatura , am continuat cu o spălare oculară prin masarea ochilor ...ştiţi , îmi plăcea să mă joc cu el !Cine îşi mai aduce aminte filmul “Twin Peaks “ ?Domnul Mort s-a

ridicat din tron şi luând poziţia acelui pitic simpatic din film , a început să danseze pe sunetele melodiei “Falling “ , iar eu mi-am luat popcorn-ul şi admiram mişcările trupului lui slab şi uşor deteriorat – clişeu lipicios .

Eu-Florica , într-o noapte foarte răcoroasă am privit la un bărbat mic şi negru care se îndrepta spre iadul însetat de îmbogăţirea cu suflete drogate . Să nu vi se facă pielea ca de găină pentru ceea ce am să vă povestesc , faceţi un sacrificiu şi nu vă pierdeţi ci staţi trezi pentru că o să vă fie răsplătit curajul , efortul dar şi intrarea pe acest tărâm sinistru unde eu am să mă las abandonată ... număraţi până la 10 . Răspunsurile le veţi afla unde nimeni nu are nevoie de ele – iubire romantică la prima întâlnire cu speranţă şi temerea într-un amestec de dorinţa – creaţie reflectată de visul nerăbdător şi sângeros unde protagonistul va fi :bărbatul mic.M-am împrietenit cu el – bărbatul mic şi negru pe-un coridor murdar şi întunecos , o fâşie de lumină se putea vedea pe chelia lui lucioasă dar şi de zâmbetul irezistibil afişat , scoţându-i la iveală incisivi galbeni şi pătaţi de carii care se depuseseră pe smalţul lor diform , îmbrăţişându-i cu dragoste . Mă uit în stânga , apoi în dreapta şi constat că nu e nimeni pe lângă noi . Mă las în vine şi îi caut alea două picioare care după ce le-am atins , din negre deveniseră albe . Mi-am zis eu atunci că ar avea cam 40 de ani . Hmm...tocmai bun de un papricaş . Încep să-i rad părul de pe picioare , căsătorindu-l cu lama ascuţită până ce moartea îi va despărţi . Sângele ţâşneşte , alunecând în jos şi proptindu-se câteva secunde pe unghia orfană de la degetul mare . Ăsta nu schiţează nimic . Mai bine , mi-am zis , pentru mine era începutul unei aventuri .Aflasem suficient despre acest bărbat , exact ce trebuia ca să duc la bun sfârşit sacrificarea lui : mic , negru-alb ,păros ,sânge sănătos , dinţi cariaţi , chelios , muşcat de buza groasă , limba îi ajungea până la nasul morcovit ,ceafa proaspătă ca un trandafir . L-am dezbrăcat şi l-am culcat pe burtă cu picioarele apropiate , într-o oglindă îngustă plină de sânge şi cu lovitura răsturnată şi încreţită de frig şi plină de compasiune . Şi ,atunci piatra protectoare de linii eronate şi umane a notat acest ritual-calvar cu notă mare într-un buchet frisonant , departe de aici ...mult mai departe , prinzându-l într-un tablou vis-amnezic .

Eu-Leana fumez . Fumez şi stau lipită cu nasul de fereastra aburită . O să mă întrebaţi : la ce privesc ?! La un sfârşit de viaţă şi-un început de gard grilat , cenuşiu şi lipsit de suflet . Sunt blocată în mintea mea : încuiată cu două lacăte şi fără o uşa salvatoare .O iubesc pe Eu-Ioana – o iubire specială şi pasională , dar ea o iubeşte pe Sfeter, care la rândul ei , iubeşte pe Eu-Pălăurata şi , aşa mai departe dar ele , toate mă iubesc pe mine şi suntem prinse în această închisoare din pricina unui viol , o crimă , o floare furată din

cimitirul Jack şi Rac şi-acum cerşim şi ne aplecăm în faţa Doctorului Lu'Peşte care ne-a cumpărat de la un raliu organizat pe străzile româneşti , gândindu-se că numai în acest fel ne poate reda legătura morală pierdută într-o scurgere de canalizare o dată cu acea lume sănătoasă şi fără coregraf , pe când acum dansăm cum ne cântăm .

Eu mă uit în gol şi încerc să-mi eliberez sufletul care e întins pe-un pat dirijat de o perfuzie dezlănţuită şi îndrăgostită de venele mele groase şi vizibile , prinse de garoul protector dar şi profesional . Mă simt ca o lumânare care se zbate să stea aprinsă în ciuda aerului rece şi deloc leneş . Mă topesc nerăbdător într-un timp tăcut , lăsându-mă ademenită de mirosul destăinuirilor dar am să mă opresc … şi mâine este zi , iar pădurea este bosumflată pentru că am pierdut prea mult timp în acest coborâş-urcuş al realităţii sănătoase pe care trebuia să o uit demult şi totuşi vâsla-neuronului îşi mai schimbă direcţia .

***

29 iunie 2011 .Totul a început de la un colţ de pâine având coaja prea tare şi miezul călător printre degetele mele subţiri şi mici de copil . Suspinam încetişor lângă o fotografie veche în care erau mototolite amintiri zbenguite dar autentice şi clare .O fotografie făcută pe-o pagină întoarsă al unui timp într-un oraş pierdut şi atins de smoala plictisită . Fotografie ...fotografie trimisă de tine , mamă ! Mă uit în sus şi totul e alb – alb imaculat fără pic de pată – nu tu cenuşiu , negru sau roşu – ştii că roşu e culoarea mea , de ce nu au pus-o , mamă aici sus ? Am multe întrebări şi mă învârt întruna , dar nu ştiu de ce ...de ce?

Aud greierii cum îmi cântă la ureche , îmi şoptesc vrute şi nevrute dar nu-i înţeleg . Te-aş chema să îmi decodezi semnalul lor dar nu sunt pregătită să cobor , vreau să savurez cu intensitate peisajul acesta nepăsător care îmi cântăreşte inima şi sufletul . În acest moment sunt extrem de abătută pentru că mă simt identică cu fata de ieri şi soarele şi-a scurtat apariţia , nu vrea să-l mai

ating . Nu mă întreba de unde ştiu ...nuuu! Eu ştiu tot ! Acum , în acest moment sunt alergată de reproşuri lătrate pe-un drum fierbinte . Arde , arde rău de tot ! În alergătura mea , am trecut pe lângă o femeie cu sânii afară şi care vocifera cu mâinile înfipte în părul pubian cerând libertate − iubirile astea se supun unor legi pe care nu le înţeleg . M-am îndrăgostit de-un colţ feminin şi cu oroare de viteză . Are ochii mici şi dătători de linişte , nu o pierd din vedere . Poate că nu înţelegi dar îmi aduce mulţumire fixarea privirii pe acest colţ şi ştiu că numai el mă ajută să iau examenul final şi mut după o zi încărcată de dans electroşoc şi mângâieri nervoase pe care le numesc intimităţi paralele. Iar sunt bombardată de inundaţii inconştiente prinse în agrafe îndoielnice şi ,de câteva zile un milieu îmi dăruieşte o lume mai uşoară , nelăsându-mă să mă accidentez în cioburile împrăştiate de mâinile care nu mă ascultă şi-şi fac de cap , înăbuşite în operaţii cicatrizante se lipesc de venele mele , iubindu-le mai mult decât pe mine şi sunt neatentă câte-o săptămână întreagă , şi-apoi mă trezesc în lumina reflectoarelor pe-o masă de operaţie unde privesc speriată la mulţimea de stafii albe care se strâng în jurul meu şi dau să scap , dar nu pot pentru că sunt închegată de-o parte şi de alta a patului cu membre de fier care-mi râd în nas şi oricât le-aş atinge şi ...ştii că o fac finuţ pentru că-mi plac aceste mâini reci − nu se încălzesc şi fiecare secundă e dureroasă , dar conversez cu Eu-Camila care mă ascultă şi mă sărută pe frunte , între timp apare şi Eu-Ioana , Eu-Florica,Eu-Leana ,Eu-Viorica să mă protejeze . Concertul meu preferat începe şi mă golesc de îndoieli , durere şi mă pipăi intens cu emoţie şi adorm evadând în lumea mea nemişcată .

***

“Tăcerea doare !” , îţi şopteşte o voce necunoscută pe-o bancă uitată şi singură în noaptea geroasă şi consumată printre fulgi de nea amuzaţi de căderea

lor pe pământul stăpân al trupurilor părăsite de suflet .

Cuvântul care te-ar fi putut salva de acest tango devastator în care paşii te-au dus ...astăzi, ieri …cuvântul şi-a pierdut identitatea ,zâmbetul , esenţa iar unghiul morţii s-a prins de treapta unui peisaj spre o altă lume mai luminoasă dar pe care o parcurgi singur la braţul unor săruri liniştite şi punctuale – următoarea dragoste care te aşteaptă să o primeşti alături de alte suflete care au părăsit scena speranţelor şi optimismului plină de defecte toarse de-un fuior visător .

Iar m-am pierdut , dar ce mai contează într-o lume nebună dar frumoasă ?!Începutul e greu de redat , sfârşitul nu ai de unde să-l cunoşti dar mijlocul îl trăieşti în fiecare zi cu regrete sau fără , dar îl respirăm pentru că avem o singură inimă şi-un singur suflet prinse într-un trup care trebuie iubit .

Eu-Camila ador iarna chiar dacă sunt născută de o creangă bogată în cireşe prinse în părul bălai şi mângâiat de razele soarelui nemuritor .Îmi amintesc fulgii de nea ai copilăriei . Amintirea dansului şi piruetelor prin ploaia albă şi pufoasă filtrată de un timp în care simţeam că zbor în braţele acestui miracol cu nuanţe de gri şi alb, în aerul febril de dragoste delicată şi jucăuşă ,într-o realitate doar a mea . Şi-acum simt îmbrăţişarea fulgilor de nea acoperindu-mi trupul smuls cândva din malul copilăriei dar şi sărutul lor cald şi topit pe obrăjorii mei nematurizaţi . Închid ochii şi-mi las speranţa să se combine într-un dans cu dorinţa ,dăruinţa şi pasiunea căpătând un sens în tabloul aromat cu miros de brad şi iarna gingaşă care îmi alină chipul ,iar mănuţele mele mici cu măiestrie dau naştere la bulgări de zăpadă ,sărutându-i şi încălzindu-i şi cu buzele gustând din plin savoarea divină în pocaluri fermecate fără finalitate . Eu-Camila mă simt înviorată şi înot prin nămeţii limpezi şi reci unde mă simt trează pentru că numai aerul proaspăt al copilăriei risipeşte ceaţa din suflet ,lăsându-mă să mă odihnesc din plin în acest concert al petalelor albe pe-o melodie valsată şi pierdută într-o scenă potrivită cu ...mine . Eu-Camila sunt o fire copilăroasă !

Eu-Viorica sunt o visătoare prinsă într-un film color unde imaginaţia are un efect deosebit asupra mea când o las să zburde în cuvinte şi să emigreze prin anotimpuri sensibile .Eu-Viorica mi-am înălţat capul şi am privit pânza de stele ce se aşternuse pe cerul senin . O pânză de stele ce mă liniştea . Am închis ochii visând la viaţa mea încă din copilărie . O succesiune de imagini mă invadau , unele frumoase , altele triste . Odată am fost un suflet naiv şi timid dar azi mă regăsesc în acele timpuri fără constrângeri . Am căutat mult prin cutiile roase de şoareci şi prăfuite , ici-colo se puteau observa pe ele picăturile de apă ce s-au scurs de atâta timp prin acoperişul vechi dar până la urmă am găsit : cutia legată cu o fundiţă roşie unde sufletul meu de odinioară sălăşluia . Am deschis-o cu emoţie strecurându-mi degetele cu o uşoară teamă de rozătoarele care puteau să se găsească înăuntru ei . Eu-Viorica sunt o fire îndrăgostită de dragoste !

Eu-Florica am luat prima formă care se cocoţase în palma mea

insuflându-mi acel miros al copilăriei .Fericită copilărie fără griji şi responsabilităţi , trădări ci doar bucuria de a fi copil . Un copil zburdalnic . De ce l-am păstrat ? Simplu , pentru că nu vroiam să uit cine am fost dacă drumul din cauza unor anumite împrejurări îl voi pierde şi vântul mi l-ar spulbera din calea mea nelăsându-mă să mă regăsesc . Bagajul modelării noastre ca fiinţe începe de când suntem suflete fragede . Ne lăsăm influenţaţi de părinţi şi bunici încercând să le ascultăm poveştile şi sfaturile pentru că , ne spuneau ei : " trebuie să ne asculţi , nu vrem să ajungi mare şi să spună cei din jurul tău că nu ai cei şapte ani de acasă şi educaţia primită a fost una prost aleasă . " Aveau dreptate în felul lor . Părinţii noştri întotdeauna au dreptate chiar dacă nu suntem de multe ori de acord cu ceea ce ne spun şi ne învaţă . Eu-Florica sunt un suflet visător !

Eu-Leana am căutat cu cealaltă mână partea care m-a adus aici , în acest timp , creionat fără voia mea . Sufletul schimbat şi sătul de a căuta împlinirea . Orbită să ating perfectul compus , prea înfometată şi însetată şi plină de speranţă am crezut că voi gusta din fructul mult dorit dar s-a dovedit a fi înşelător . Ambalajul arăta impecabil , culoarea vie ce lucea răpindu-mi privirea dar după mai multe muşcături am început să culeg rămăşiţele viermănoase care aveau casă în miezul acestui fruct ; după primul fruct mi-am zis să încerc altul şi altul dar toate aveau aceleaşi referinţe zemoase, frumoase la suprafaţă dar înăuntru cuiburi gigantice şi tragice. Anii au trecut dar m-am oprit din căutare şi am lăsat timpul să decidă şi mi-am dat seama că: împlinirea sufletească cu paşi sacadaţi dar plini de speranţă şi vise este redescoperirea mea, frânturi îndreptate din suflet, dileme cu care mă confrunt dar asta mă face să merg mai departe pe drumul meu, paşii spre o dimensiune necunoscută dar sunt fericită. Acum sunt umbra şi lumina mea dar păşesc încrezătoare în aura care mă înconjoară . Eu-Florica citesc , scriu şi trăiesc !

Eu-Ioana mă întorc la tine foc mistuitor ce trupul mi-l vei transforma în cenuşa amintirilor ce-au fost şi care nu vor mai fi .Sunt piatră, lemn , culoare dar singurul material care mă îmbracă este singurătatea în culori sensibile iar ultima doleanţă este de a mă risipi în marea albastră ce mă va duce prin ţări şi văi , iar atunci nu voi mai fi doar eu , cenuşa spulberată ci voi avea lângă mine pe prietena mea : natura fermecată .Eu-Ioana m-am întors de unde am plecat !

Eu-Dramatica un vis frumos am avut acum câteva seri : dansam pe muzica unei nopţi fierbinţi cu stelele prinse în părul meu iar luna la un vals feeric m-a cuprins , învârtindu-mă în iarba umedă pe o palmă de pământ mişcător şi frumos colorat de florile ce parfuma respiraţia mea , apoi a apărut el

, bărbatul din gândurile mele ,oprindu-mi trupul cu palmele lui gingaşe şi calde .Mi-a privit ochii ce-l căutau în fiecare seară sărutându-i pe fiecare în parte şi şoptindu-mi cuvinte duioase din suflet , îmbrăcându-mi inima cu dragoste . Dimineaţa m-am trezit , îmbrăcată în iarba umedă şi încă se mai simţea în aer urmele unui parfum bărbătesc ţinându-mă captivă în alte gânduri unde doar el exista . Câteodată ne dorim un bărbat să ne curteze cu cuvinte dulci şi frumos aşezate şi vocea lui să răsune ca un ecou în mintea noastră .Câteodată vrem un bărbat romantic şi senzual care să ne iubească dincolo de orice temere sau obstacol .Câteodată râvnim la îmbrăţişări pline de căldură contopindu-ne pielea trupului nostru cu a lui parfumată , oferindu-ne esenţe tari şi persistente . Câteodată visam prea mult iar visele perfecte nu se îndeplinesc niciodată .Câteodată aparenţele sunt înşelătoare şi oricât de unice vrem să fim în ochii iubiţilor noştri … întotdeauna vor exista alte tablouri care le va hipnotiza timpul ce odată a fost al nostru . Câteodată … speranţa ne mai rămâne ! Eu-Dramatica încă sper !

Eu-Pălăurata închid ochii . M-ai rugat în multe dăţi să mă las învăluită de firul unei povesti scrise doar de gândurile mele ce dau năvală în mintea mea, încătuşându-mă fără a mă putea elibera . Acum văd . Simt . Am întins degetul în aerul parfumat de aroma persistentă a unui buchet de frezii pe care mi l-ai oferit prima dată când ai intrat în camera liberă şi disponibilă din mintea mea .Ţi-am desenat zâmbetul pe care îl uitasei în cutia amintirilor , apoi privirea atât de inocentă şi atât de senzuală ce se pierduse de atâta timp în praful pe raftul unei cărţi dintr-un trecut care ne bântuie pe noi , toţi la un moment dat .Cu mânuţa ţi-am alintat chipul ce trecuse de prima tinereţe dar la fel de atractiv şi fraged îl simţeam .Cu pensula imaginară am dat viaţă unei câmpii pline cu flori multicolore iar în mijlocul ei am transpus muntele pentru a-ţi aduce aminte ca vârful e doar al tău şi numai tu ştii calea spre eternitate , completându-ţi singur desenul al unui vis ce aşteaptă de prea mult timp să devină realitate . Adierea vântului şi puterea focului îţi va oferi suflu de care ai nevoie să păşeşti în oaza ta unică unde dezgolit de pesimism şi îmbrăcat în pânze euforice şi mirifice te vei înălţa . E rândul tău să închizi ochii . Lasă-ţi imaginaţia să mă invadeze . Arde-mă în flăcări dolcile , răscoleşte-mi trupul cu scântei puternice şi nu mă atinge decât cu şoaptele lăsate pe cenuşa care se va aşeza în curând la picioarele tale . Ea îţi va fi călăuza în paşii pe care îi vei face de-acum înainte şi nu te uita în spate , viitorul e al tău .Eu-Pălăurata sunt

un om , cu bune si rele ce nu ii place cantitatea ci calitatea .

Eu ,Don Murată spun că : ne gândim că ar trebui să deschidem poarta şi o facem primind musafirul dorit în casa noastră . Ne comportăm în cele mai bune condiţii cu el , oferindu-i tot ceea ce avem mai bun şi mai de preţ dar vestea că ai putea să păşeşti în extrema pe care nu ţi-ai mai dorit-o demult fiindu-ţi prea bine în liniştea ta , te macină … şi cauţi … aştepţi în zadar poştaşul dar el nu mai vine , rătăcit pe drumul lui dar tu eşti doar un vis fără trup şi sentimente şi nu ai aşteptări mari … te laşi în mâna jucăuşă ca o minge şi din când în când mai simţi golul ce ţi-l vrei a umple . Toate trec şi toate vin , important e să nu mai crezi că veştile vin ... ele se duc departe în alte locuri mai calde iar tu rămâi doar un vis în noapte cerut fără dorinţe şi fără suflet ... doar vis !

Multe crengi insidioase trec prin geamul coborât
Cu un aer de superioritate în păduri uscate
Emanând curăţenia vocabularului absent
Într-un proces netăgăduit spre o zare finală .

***